Sag 93/84

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
mod
Den franske Republik

»Støtte til fiskerivirksomheder«

Sammendrag

Traktatbrudssag — manglende efterkommelse af en beslutning fra Kommissionen om en statsstøtteforanstaltning — beslutning ikke anfægtet gennem et annullationssøgsmål — anbringender til støtte for en påstand om frifindelse — indsigelse vedrørende beslutningens lovlighed — kan ikke tages i betragtning

(EØF-traktaten, art. 93, stk. 2, andet afsnit)

En medlemsstat kan ikke under en traktatbrudssag, hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at den ved ikke at efterkomme en beslutning fra Kommissionen om en statsstøtteforanstaltning har undladt at overholde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten, anfægte de vurderinger af faktisk og retlig art, som ligger til grund for Kommissionens beslutning, såfremt den ikke rettidigt har anfægtet denne gennem et annullationssøgsmål.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 30. januar 1985*

Høje Domstol.

Denne sag er anlagt den 30. marts 1984 af Kommissionen imod Den franske Republik i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 2. Kommissionen har nedlagt påstand om, at det statueres, at Den franske Republik ved ikke at efterkomme en kommissionsbeslutning af 8. februar 1983 har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i

* Oversat fra engelsk.

henhold til traktaten. Det fremgår af denne beslutning, der vedrører regeringens støtte til fiskerivirksomheder med henblik på bevarelsen af beskæftigelsen, at der i Frankrig siden 1974 er blevet udbetalt støtte til fiskerivirksomheder, som beregnes på grundlag af det antal liter dieselolie, der forbruges. Det fremgår, at Kommissionen accepterede ydelsen af denne støtte, i hvert fald indtil 1980. På dette tidspunkt fik Kommissionen den opfattelse, at der ikke længere var tale om en midlertidig støtte, men en støtte, der havde en betydelig direkte indflydelse på konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne, hvorfor den var uforenelig med fællesmarkedet, jfr. EØF-traktatens artikel 92.

Kommissionen opfordrede herefter den franske regering til at fremsætte sine bemærkninger til den opfattelse, Kommissionen således var kommet frem til, og indledte herved proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2. Efter at støtten i 1981 og 1982 endog var blevet forhøjet, indledte Kommissionen en ny procedure i henhold til artikel 93, stk. 2, vedrørende den nye støtte, der blev indført for 1982.

Som svar på Kommissionens anmodning om bemærkninger vedrørende denne støtte gjorde den franske regering gældende, at støtten ikke fordrejede konkurrencen, og at den var nødvendig på grund af de vanskeligheder, fiskeriindustrien var udsat for, og som førte til et tab af arbejdspladser og, hævdedes det, en stigning i importen til Frankrig.

Kommissionen fastholdt imidlertid sin oprindelige opfattelse, og beslutningen blev herefter meddelt den 5. april 1983. Den franske Republik efterkom ikke straks beslutningen inden for den fastsatte frist, men fremsatte den 28. juni 1983 en række grunde til, at den mente, at beslutningen ikke burde efterkommes. Den henviste til ændringer, der var indtruffet i fiskeriindustrien, og søgte at påvise, at støtten ikke påvirkede konkurrencen, blandt andet på grund af stigningen i importen til Frankrig. Den fremhævede de vanskeligheder, den franske fiskeriindustri var udsat for, og opfordrede til, at forholdene i Fællesskabet som helhed blev taget op til overvejelse.

Som følge af denne skrivelse gav Kommissionen Frankrig en frist på endnu en måned til at efterkomme beslutningen, men dette skete ikke. Herefter blev denne sag anlagt.

De skriftlige indlæg er behageligt præcise og også klare. Det er åbenbart, at Kommissionen simpelt hen støtter sig på den omstændighed, at beslutningen blev vedtaget, og at den ikke er blevet efterkommet. Til støtte for, at de gennemførte foranstaltninger ikke er uforenelige med fællesmarkedet, hvorfor beslutningen savner hjemmel, har sagsøgte henvist til det i skrivelsen af 28. juni 1983 anførte.

Selve beslutningens form eller dens lovlighed er imidlertid ikke blevet anfægtet, og efter min opfattelse er det åbenbart, at Den franske Republik ikke kan gives medhold i, hvad den har anført til støtte for, at den ikke er forpligtet til at efterkomme beslutningen. Den undlod inden for den i traktatens artikel 173 fastsatte frist at anfægte beslutningen og må nu være forpligtet til at efterkomme den, jfr. Domstolens domme i sag 156/77, *Kommissionen* mod *Belgien*, Sml. 1978, s. 1881, og sag 130/83, *Kommissionen* mod *Italien*, af 11. juli 1984, Sml. 1984, s. 2849.

Jeg skal herefter foreslå, at Kommissionen gives medhold, og at Den franske Republik tilpligtes at afholde Kommissionens omkostninger.